

Hlavní znaky Křesťanských sborů

Obsah:

Bible	Duch svatý	Kázeň
Kdo je křesťan	Duchovní dary	Ekumenická spolupráce
Dvojitá přirozenost	Křest	Manželství
Dobré skutky	Církev a místní sbor	Postavení ženy
Jistota spasení	Průběh shromáždění	Budoucnost církve a světa
Postavení a stav	Autority v církvi	
Oddělení od světa	Placení pracovníci	

Úvodem

Následující text je pouze popis, jak Křesťanské sbory vnímají samy sebe. Nejedná se o závazný ani zavazující dokument a není považován za definitivní. Je možné, že různé osobnosti z Křesťanských sborů budou některé věci formulovat jinak. Je to náčrt pro ty, kde se chtějí seznámit s věroukou a praxí Křesťanských sborů.

Bible

Bible je Bohem vdechnuté Písmo, spolehlivé, bezchybné, neomylné, je nejvyšší autoritou, stačí na řešení všech věcí týkajících se spasení i praxe znovuzrozeného člověka, jehož posláním je žít v souladu s učením Bible jako celkem. Žít podle Bible je sice náročné, ale možné, protože Bůh nám k tomu dává své prostředky – Ducha svatého a novou přirozenost. O tom dále v textu.

Kdo je křesťan

Jedním ze základních bodů učení a praxe Křesťanských sborů je nutnost, aby každý člověk poznal, že je špatný (hříšný) a potřebuje zachránit, protože jinak bude celou věčnost trávit v pekle (L 16,23; Zj 20,15). Zbavit se hříchů lze tím, že je vyzná Bohu, uvěří, že místo něho umřel nevinný Boží Syn Pán Ježíš Kristus, a tak mu umožnil záchranu. Tato záchrana se přijímá vírou a projevem je pokání (rozhodnutí skoncovat s hříchem).

V tomto okamžiku Bůh člověku všechno odpouští a dělá z něho nového člověka (2K 5,17). Bible ho označuje za věřícího, znovuzrozeného, spaseného (=zachráněného), očištěného, vykoupeného, posvěceného. Dále zde takového člověka budeme označovat jako znovuzrozeného (Jan 3,3) nebo jako křesťana (Sk 11,26). Člověk, který znovuzrození, odpuštění hříchu nepřijal, není ve smyslu tohoto dokumentu považován za křesťana.

K této záchraně (spasení) nestačí členství v jakékoli církvi, nestačí ani obřady (křest, přijímání apod.). Bible jasně rozlišuje mezi znovuzrozenými a neznovuzrozenými.

Dvojitá přirozenost

Křesťan dostává při svém znovuzrození novou přirozenost (2K 5,17). Ta je v naprostém protikladu proti staré přirozenosti (starému člověku, Ef 4,22-24; „tělu“, Ga 5,16-17, ČSP, BKR). Neznovuzrozený člověk pouze se starou přirozeností není schopen konat dobré (Ř 8,5-8; J 6,29). Vítězství křesťana spočívá v tom, že ve svém životě dává prostor nové přirozenosti (Ř 6,13.19-20), Duchu svatému. Ten v něm bude konat to, co je dobré (Ga 5,18.25).

Dobré skutky

Křesťan koná dobré skutky ne proto, aby byl zachráněn (Ef 2,8-9), ale z vděčnosti, protože teprve jako znovuzrozený k tomu má předpoklady (Ef 2,10). Dobré skutky k záchraně, znovuzrození nestačí, nemůže se jimi vykoupit (Ř 3,23; Ř 4,4; Jk 2,10; Ž 49,8-10). Ve smyslu Tt 3,14 jsou věřící povzbuzováni k tomu, aby v dobrých skutcích vynikali. Ty jsou projevem toho, že naše víra je opravdu živá (Jk 2,17-26).

Jistota spasení

Pojem jistota spasení znamená dvojitá:

Člověk, který je spasený, tedy znovuzrozený, o tom ví, protože mu to dosvědčuje Duch svatý (Ř 8,16) a je si tím jist již zde na zemi.

Křesťan je zachráněn pro celou věčnost. Bible nezná pojem „ztratit spasení“, tedy že by se někdo stal Božím dítětem a potom jím přestal být, viz např. J 10,28-29. Verše jako Žd 6 a podobně hovoří o člověku, který byl sice blízko, poznal, co je to spasení, ale osobně neprožil vnitřní proměnu, nestal se novým stvořením, takový se odvrací (2Pt 2,20-22 aj).

Postavení a stav

Znovuzrozený člověk neztratí spasení, to je dáno jeho *postavením* v Kristu. Může sice zhřešit, může se cítit špatně – jeho momentální *stav* nemusí odpovídat jeho neměnnému *postavení*. Touhou a úkolem každého znovuzrozeného člověka je usilovat o to, aby jeho *stav* odpovídal jeho *postavení*.

Oddělení od světa

Na jedné straně se má křesťan oddělovat od všeho, co je zlé (Ř 6,19-22; 1Te 5,22), nemá se spolčovat s nevěřícími (2K 6,14-18), přátelství se světem je nepřátelství s Bohem (Jk 4,4). Má se soustředit na své posvěcení (Ř 6,22; 2K 7,1).

Na druhé straně máme být připraveni (=mít to předem promyšlené) mluvit s lidmi o Kristu a nést jim evangelium (1P 3,15), což vyžaduje, abychom se – podobně jako náš vzor Pán Ježíš – hříšníkům pokrytecky nevyhýbali (Mk 2,15-17; Sk 17,22).

Duch svatý

Každý znovuzrozený člověk dostal při uvěření Ducha svatého (Ef 1,13; 1K 3,16; 6,19). Věřící se jím má nechat řídit, ale má také možnost ho neposlouchat (Ef 4,30; 1Te 5,19). Jestliže se jím však dá vést, Duch svatý ho vede v životě i v jednotlivých situacích v souladu s Bibli (Ga 5,26). Protože znovuzrozený člověk dostal milost, nepodléhá už zákonu (Ř 6,14), který byl vydán Židům (Ex 20), ale má se nechat vést Duchem svatým, který má často vyšší nároky než židovský zákon.

Duchovní dary

Duch svatý dává každému znovuzrozenému člověku nějaký dar (1K 12,7). Jeho smyslem je společný duchovní růst. Dary jsou vyjmenovány v Ř 12; 1K 12; Ef 4,11 a 1Pt 4,8.

Mimo jiné patří k těmto darům dary prorockví, jazyků a uzdravování. Tyto dary měly svou roli především v počátcích církve. Jejich existenci dnes nemůžeme vyloučit, ale vzhledem k zneužívání příslušných biblických textů je třeba v jednotlivých případech dávat pozor na jejich pravost (konkrétně v případě prorockví, zda se skutečně naplní, u uzdravení, zda to není jen na chvíli, u jazyků, zda vykladač mluví v souladu s Písmem).

Dar prorockví se projevuje tím, že takový člověk mluví lidem k jejich budování, povzbuzení a útěše (1K 14,3). Nejedná se o rozšiřování mimo rámec toho, co říká Bible (Zj 22,18). Může se jednat o slovo do konkrétní situace (Agabus Sk 21,11). Nemusí se týkat budoucnosti, ale například odhalení hříchu (1K 14,24-25). Pokud se slovo takového proroka nenaplní, je považován za falešného proroka, před nímž je třeba varovat (Jr 23).

Dar uzdravování je dar, kdy je nemocný uzdraven. Jakub 5,14-16 říká, aby nemocný zavolal starší (ne že člověk s darem má svolávat nemocné), a ti se nad ním modlí a mažou ho olejem. Tento text má souvislost s vyznáváním hříchů.

Dar jazyků je mluvení v neznámém jazyce. Může se jednat o zprostředkování Božího slova lidem, kteří mluví jiným jazykem (Sk 2), nebo o *andělské jazyky* (1K 13). Ve sboru je dovoleno takto mluvit pouze v případě, že je přítomen vykladač (překladatel) a slova vyřčená jazykem sboru přeloží. Za jazyk nelze považovat jednotlivá opakování slov, výkřiky, skřeky apod. ale artikulovanou řeč.

Křest

Podle Ř 6,3-4 se člověk stává křesťanem tím, že zemře spolu s Kristem (Ko 3,1) a zároveň spolu s ním vstane. Jediný křest, který odpovídá tomuto textu, je křest ponořením, kdy je člověk ponořen („pohřben“) a vynořen („vzkříšen“). Křesťan se má dát pokřtít proto, že to říká Kristus (Mt 28,19), je to tedy projev poslušnosti. Křest nemá žádný účinek přispívající k tomu, aby byl člověk zachráněn (spasen, aby se stal

křesťanem). Je to veřejně, vnější vyznání, obrazné vyjádření skutečnosti, která se stala uvnitř v srdci křesťana v okamžiku, kdy člověk uvěřil.

Církev a místní sbor

Každý znovuzrozený člověk se při svém znovuzrození stal součástí *Církve* Pána Ježíše (Sk 20,28, 1K 12,13). To není třeba nikam zapisovat, Pán zná ty, kdo mu patří (J 10,27; 2Tm 2,19).

Každý znovuzrozený člověk se má zařadit do *místního sboru* (Žd 10,25; Sk 14,23; 16,5; Ko 4,16), který se pro něj stává novou rodinou (Ga 6,10). V něm uplatňuje své duchovní dary a respektuje starší sboru, kteří se o sbor starají (Žd 13,17). Naopak ten, kdo nemá jistotu, že je znovuzrozený, není křesťan – je ve sboru hostem, není tedy jeho součástí.

Místní sbor je církev v malém, kde se pravidelně scházejí křesťané z okolí. Jednota Církve se vyjadřuje pozváním k Památce (Lámání chleba), které je adresováno každému znovuzrozenému člověku, pokud dotyčný nežije v očividném hříchu, který nevyznává a neopouští.

Znovuzrozené bratry a sestry z jiných denominací považujeme za hosty a přitom rovnocenné bratry a sestry. Považujeme za správné, aby každý věřící člověk měl nějaký svůj sbor, kde je doma, kde nese zodpovědnost a slouží svými dary.

Členství v domácím sboru je neformální. Sbor nemusí vést matriky, lidé nemusí dostávat průkazy, ale starší sboru (pastýři, 1Tm 3; 1Pt 5,1-5) je osobně znají a pečují o ně. Do sboru jsou přijímáni ti, kdo vyznávají (dovzdělávají slovy i životem), že jsou znovuzrození. Měli by být pokřtěni.

Průběh shromáždění

Do průběhu společného setkání křesťanů patří:

Zpěv - 1K 14,15; Ef 5,19; Ko 3,16

Modlitby - Ř 12,12; 1K 14,14-15; 2K 1,11; Ef 6,18; Fp 4,6; Ko 4,3; 1Te 5,17-18.25; 1Tm 2,1-8;

Kázání – Skutečnost, že kázání patří do průběhu shromáždění vyplývá z příkladů ve Skutcích (kapitoly 13-18) a z 1K 14. Kázání má být srozumitelné (1K 14,19); má být vedené Duchem svatým a projevovat se jeho mocí (1K 14,23-26 + 1Te 1,5).

Křesťanské sbory nemají ordinované kazatele či duchovní. Ve sboru kážou bratři, kteří k tomu mají obdarování. Kratší proslov se zkušeností, svědectvím či poznámkou a podobně může vyjádřit kdokoli, podle vedení Ducha svatého (1K 12,7-11), a to tak, aby v tom byl pořádek (1K 14,33.40). Proto se někdy domluví pořadí předem nebo shromáždění provází moderátor, ale často průběh shromáždění není předem domluven vůbec, každý z přítomných se má do průběhu zapojovat podle vnitřního vedení Božím Duchem. Během jednoho shromáždění může mluvit několik bratrů po sobě (1K 14,29-32), mělo by to být prorocké slovo ve smyslu 1K 14,3 – slovo, které buduje, povzbuzuje a utěšuje.

Z důvodu prohlubování spojení mezi sbory jsou příležitostně ke kázání zváni bratři z jiných sborů.

Ženy ve sboru nevyučují (1Tm 2,11-15).

Sdílení společného života - Sk 2,42-45 (“byli spolu”), radovali se, setkávali se, povzbuzovali se ve víře (Ř 16; 1K 16; Ko 4)

Lámání chleba, nazývané Památka Páně, případně Večeře Páně. - Učedníci lámali chléb zpočátku denně (Sk 2,46), potom každou neděli (Sk 20,7). Podle tohoto vzoru slaví Křesťanské sbory Památku každou neděli. Je možné ji slavit jakkoli často (1K 11,24). Apoštolové Památku “nevysluhovali”, ale chléb a kalich si navzájem podávali (Mt 26,27; 1K 11,24-25). Tím vyjadřujeme sounáležitost a rovnocennost všech věřících v církvi, a to díky tomu, že Kristus za nás dal své tělo a krev (1K 11,24-27). Nejedná se o “dočišťování”, ale pouze připomínání (“to čiňte na mou *památku*”). Jíst či pít “nehodně” znamená jíst a pít bez toho, abychom sami sebe zkoumali nebo bez toho, aby dotyčný člověk předtím pro sebe vírou přijal Kristovu oběť a odpuštění (1K 11,27).

Autority v církvi

Bible nemluví o hierarchickém uspořádání sborů, o nadsborových autoritách, kdy by někdo zodpovídal za více sborů najednou. Každý sbor je samostatný, má své starší, na nich leží vedení a zodpovědnost za sbor, viz Sk 20,19-35; 1Pt 5,1-5; 1Tm 3,1-13; Ga 6,6.

Jedná se o zodpovědnost za vyučování (Ga 6,6), pastýřskou péči (1Pt 5,1) a také správu sboru – finance, zajištění dalších služeb (např. ustanovení diaconů – 1Tm 3,12; Sk 6,6) apod.

Starší sboru nejsou "voleni", ale "rozpoznávání" (1Te 5,12). Na jedné straně Duch svatý starší ustanovuje (Sk 20,28), oni sami po této práci touží (1Tm 3,1) a sbor je rozpoznává (1Te 5,12) a podřizuje se jim (Žd 13,17).

Placení pracovníci

Podle biblického vzoru starší nebyli placení pracovníci, ale lidé, kteří se živili vlastní prací. Někdy se sbor rozhodne, že někoho pověří konkrétní prací (misie) a o toho se potom stará i finančně (Sk 13; Sk 18). Nikde není zmínka, že by přijímali peníze od státu. Existence a fungování církve není závislé na státu. Církev je založena na Kristu a na něm závisí.

Na druhé straně verše jako Ga 6,6; 1Tm 5,17 vyjadřují, že sbor má podporovat své starší a ty, kdo pilně pracují (kážou slovo).

Kázeň

Pokud někdo z křesťanů ve sboru hřeší, vztahují se na něho verše o kázni.

Mt 18,15-18 mluví o třístupňové kázni: (1) na osobní úrovni bez zveřejňování, (2) pokud dotyčný nečiní nápravu, přibrat si svědka a (3) přednést záležitost sboru. Pokud ani potom dotyčný nečiní pokání a nápravu, je na místě jej vyloučit.

Příkladem takového vyloučení je 1K 5 - s náznakem, že došlo k nápravě (2K 7,7-12).

Cílem kázně není potrestat, ale přimět k pokání a zároveň mít porozumění pro lidskou slabost (1Te 5,14; 2Te 3,14-15; Ga 6,1-2)

Ekumenická spolupráce

Bible je plná příkladů, že sbory žily spolu navzájem propojené - návštěvy bratří (3J 5-8), pozdravy (Ř 16 aj.). Spolupráce s církvemi s odlišnou praxí nebo jinými důrazy má dvě stránky:

Pozitivní - obohacení na základě odlišnosti, spojení sil zejména při evangelizaci, bratrská sounáležitost.

Negativní - potlačování biblických pravd za cenu sjednocení, úskalí sporů, každý křesťan má mít svůj domácí sbor (Ga 6,10; Žd 10,25).

Zároveň však Nový zákon varuje před falešným učením, zejména takovým, které hlásá, že ke Kristovu dílu je třeba něco přidávat, abychom byli spaseni, například dobré skutky, zachovávání zákona apod. (Ga 2,16; 3,10).

Je na starších místního sboru, aby posoudili, zda, kdy, a do jaké míry je konkrétní spolupráce s jednotlivými společenstvími prospěšná nebo vůbec možná.

Manželství

je celoživotní závazek jednoho muže a jedné ženy, že budou žít spolu, muž bude ženu milovat, povede ji a žena mu bude pomoci a bude mu projevovat úctu (1M 2,24; Ef 5,22-33).

Věřící si smí brát pouze věřícího (znovuzrozeného) partnera (2K 6,14).

Manželé si mají být věrni (Žd 13,4 a mají spolu sexuálně žít (1K 7,7).

Rozvod si Bůh nepřeje (1K 7,10), a pokud k němu přesto dojde, nemají rozvedení manželé znovu vstupovat do manželství (1K 7,11).

Sexuální soužití dvou mužů mezi sebou nebo dvou žen mezi sebou Bible označuje jako hřích stejně jako sexuální styk se zvířaty (Lv 18,22-23; 20,13-16).

Postavení ženy

Muž a žena jsou si rovni, mají stejně velkou hodnotu, cenu, ale nejsou stejní. Každý z nich byl stvořen jindy, jiným způsobem a každý z nich má jinou roli a jiné zaměření. Pokud jde o hierarchii, muž je hlavou ženy stejně tak, jako Kristus je hlavou muže (1K 11).

Ženy ve sboru nevyučují, ve společném shromáždění církve mají mlčet (1Tm 2,12; 1K 14,34). Žena nemá nad mužem panovat, ovládat ho. Rolí ženy je rození a výchova dětí (1Tm 2,15).

Pokud má žena obdarování, má ho využívat, pokud má prorocké slovo, prorokuje (1K 11,5), přitom má mít zakrytou hlavu (1K 11,5-10).

Praxe modliteb žen ve sboru není jednotná. Především se mají modlit muži (1Tm 2,8) a úsek 1K 11,1-5 dává prostor pro modlitby i ženám.

Budoucnost církve a světa

Schematicky lze budoucí události sepsat takto:

Očekáváme příchod Pána Ježíše pro Církev (1Te 4,13-18). Tento okamžik může nastat kdykoliv. Pán Ježíš přijde do oblak a vezme si k sobě všechny znovuzrozené.

V nebi je čeká soudná stolice Kristova, kde každý znovuzrozený dostane odměnu podle toho, jak zde na zemi žil (2K 5,10; 1K 3,10-15). Na tomto soudu nebude nikdo odsouzen, nanejvýš nedostane žádnou odměnu (1K 3,15). Znovuzrozené pak čeká svatba Beránkova (Zj 19,7-8)

Zemi čeká mezitím veliké soužení (Mt 24; L 21; Mk 13), které se týká zejména Židů (Jr 30,7), kteří budou nejvíce pronásledováni. Tato doba je jako předzvěst Kristova druhého příchodu ve slávě, jeho znaky jsou v Bibli popsány, dnes je patrné, že tato doba je nebyvale blízko (vznik státu Izrael, nenávisť vůči Židům...)

Potom Pán Ježíš přijde ve slávě se všemi svatými (zřejmě znovuzrozenými dle 1Te 3,13) na Olivovou horu (Za 14,4), aby zastavil pronásledování Židů, soudil žijící národy (Mt 25) a nastolil tisícileté království (Zj 20),

V tisíciletém království (Iz 65-66; Iz 9; Zj 20) bude Pán Ježíš vládnout z Jeruzaléma k blahu celého světa.

Po uplynutí tisíce let nastane bitva Armageddon a poté následuje soud před velkým bílým trůnem, kdy budou vzkříšeni všichni mrtví a budou souzeni (Zj 20). Ti, kdo nejsou v knize života, půjdou do ohnivého jezera, kde se budou na věky trápit (Zj 20; Mt 25,44 aj.)

Zachráněné (nejen z dnešní doby milosti, doby Církve) čeká nový Jeruzalém, který přichází z nebe na zemi (Zj 21,1).